

Szám.

...sirke a
...vett a
...dtak, a
...és ott

...n növe-
...lett be-
...ostoha
...g, min-

...t, kap
...g nyu-

...üdvö-

...ska.

Z.

...ledvén,
...az elő-
...ár, szí-
...meg-
...fenn-

0 kr.
0 kr.
0 kr.

...ldésére
...aszna-
...Buda-
...m-épü-

...ala.

...m-épület.
...rsulat.

DRÁGA TAKARMÁNY. (Lásd a 215. lapon.)

XXIX. kötet, 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. október 4-én.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés, számos képpel. —

AGYON megváltozott minden ott abban az egyszerű, de csinos tiszta házban, mely a kis városka szélén állott. A gyermekek kedvetlenül jártak-keltek; voltakép nem is tudták, mihez fogjanak és meg voltak győződve, hogy a világon senki sem boldogtalanabb, mint ők. Az igaz, hogy nem igen tudták, milyen dolga van más boldogtalan gyermeknek; de azon nem is törték a fejüket, elég volt nekik az, hogy Márta néni, a kedves jó Márta néni, beteg.

Még pedig nagy beteg. És nem csoda, ha e miatt oda lett mindenkinek a jó kedve, mert Márta néni volt a ház lelke, ő gondoskodott mindenről és mindenkiről, kívül nem volt senki, a ki rendet csináljon, reggeltől estig intézze a munkát, játékot, tanítson, dicsérjen. Ő most ott fekszik tehetetlenül, alig eszmélve; csak az orvosnak meg az ápolónőnek szabad hozzá bemenni. A házban pedig föl van forgatva minden. A négy gyermek azt teszi, ami eszébe jut, az pedig ritkán okos dolog, amit az afféle gyerek ész gondol ki. Ebéd-ről, vacsoráról hol az egyik, hol a másik késett el, az étel kihűlt s a szegény Ágnes asszony hiába pörölt. Nem igen hallgattak rá, ő meg nem igen tudta, mi-kép fogjon a dologhoz, mert épen azon a napon jött a házhoz kiségitőnek, mikor Márta néni beteg lett. Már nem is igen beszélhetett vele. A gyermekektől hiába kérdezte ezt vagy amazt, mindegyik mást mondott, úgy hogy a jó asszony egészen

belezavarodott. Végezte hát a dolgát, a hogy tudta, a négy gyermeket pedig magukra hagyta.

— Elég nagyocskák már, talán csak tudják, hogy kell magukat viselniök.

Hanem azok bizony nem igen tudták s minduntalan pörölés, lárma hallatszott a szobából. És valahányszor Ágnes asszony beszaladt rendet csinálni, mindig azt a merész tekintetű Évát találta a baj okozójának.

— Megálljon csak, mindjárt csinállok én csöndességet!

És megragadva Éva karját, a másik szobába vonszolta s rácsukta az ajtót. Csakkogy ezzel ugyancsak rosszul számított. Éva kézzel-lábbal döngetni kezdte az ajtót, hogy szinte rengett belé a ház.

— Az Istenért, mit mivel? kiáltá Ágnes asszony ijedten. Hát nem tudja, hogy a nénike beteg? Az orvos azt mondta, hogy nagy csöndességnek köll lenni a házban, a lárma nagyon árt a betegnek!

Ezzel azonban csak fegyvert adott a makranczos leánynak. Éva rögtön kitálta, hogy kifoghat Ágnes asszonyon s így szólt:

— Ha nem akarja, hogy lármát üssek, hát nyissa ki az ajtót.

— Azt már nem teszem, mert büntetésül csuktam oda.

— Jól van, akkor hát dörömbölni fogok úgy, hogy a harmadik szomszédban is meghallják.

És mindjárt újra hozzá is fogott. Ágnes asszony sietve kinyitotta az ajtót.

— Nyitom már, nyitom! Jaj, hát látott a világ ilyen megátalkodott gyermeket! Hogy mer így garázdálkodni?

— Hogy mer maga engem becsukni? (Lásd a képet a 212. lapon.) Nem követtem el semmit! De ha elkövettem volna is, magának semmi köze hozzá: nincs joga, hogy engemet megbüntessen. Majd kikapna, hogyha megmondanám a nénikének!

— Micsoda? Megmondaná? Ejjnye haszontalan kis jószága, hiszen épen én fogom neki megmondani! Megálljon csak!

Éva nagyot nevetett.

— Megmondja? Ugyan ne beszéljen a világra, hiszen tudja, hogy Márta néni vel nem lehet beszélni.

Mivel pedig csakugyan igaz volt, a jó Ágnes asszony boszusan ment dolgára, Éva pedig aztán még vakmerőbb lett. Mindig arra tanította a többieket is, hogy Ágnes asszony csak cseléd, a ki nem parancsol, tehát most tehetnek, amit akarnak. Csináltak is annyi bajt, hogy majd kétségbe ejtette Ágnes asszonyt, a ki bizony rögtön ott hagyta volna a házat, ha nem tekintti azt, hogy Márta néni oly súlyos beteg és a gyermekek egészen elhagyatva maradnának. Ugy is szegény árvák mindnyájan, kiket Márta néni könyörületességből fogadott magához, különben elvesztek volna. De ép ezért Ágnes asszony így szól hozzájok:

— Tudhatnák, mennyi hálával tartoznak jóttevőjöknek, most tehát viseljék magukat illedelmesen, míg a szegény nénike beteg.

Erre hallgattak is mindnyájan, csak Éva fordított hátat és később így szól egy nálánál sokkal kisebb leánykához:

— Én már bizony meguntam ezt a

sok kellemetlenséget... ez az Ágnes igazán kiállhatatlan. Ugy-e, Évike?

— Én nem tudom... engem még soha sem bántott.

— Persze, mert te mindent eltűrsz. Jaj, csak már máskép lenne!

— Azt magam is kívánom... bár csak mielőbb meggyógyulna a kedves jó nénike.

— No, azzal még nem lesz jobban.

— Hogyan? Hát te nem kívánod, hogy meggyógyuljon?

— Dehogyan... de az nem segít rajtunk... azt szeretném, ha nem volnék már itt ebben az unalmas házban.

— Oh Éva, mit beszélsz! Hát nem szereted a nénikét? Én a világért sem akarnék innen elmenni.

— Meghiszem, mert te vagy a kedvence, téged szeret, te meg úgy szereted, mintha a mamád volna.

— Természetesen, mikor ő is úgy szeret... de nemcsak engemet, hanem bizonyosan téged is.

— Oh, tudom én azt... és tudom azt is, mit gondoljak arról az ő nagy szeretetéről. Te is máskép beszélnél, ha azt tudnád, a mit én.

— Ugyan mit?

— Hát ha például azt mondanám neked, hogy nénike minden nagy szeretete mellett meg akar tőled szabadulni, el akar küldeni...

— Oh, az nem lehet... én tudom, hogy nem lehet. A nénike engem igazán szeret és én nem akarok innen elmenni.

— Mert oktalan vagy; nem tudod, mi volna jó. Én bizony rögtön mennék.

Kár, hogy nem inkább reám gondolt, mi-
kor rólad alkudozott.

Ez a beszéd mégis aggasztani kezdte
a kis Évikét.

— De hát mit tudsz? Mondd el már!
— Minek mondanám . . . hiszen ép
most mondtad, hogy nem hiszed el.
— Elhiszem, csak mondd.

— HOGY MER ENGEMET BECSUKNI? (Lásd a 211. lapon.)

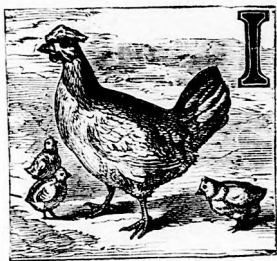
— No's, emlékszel arra a gyönyörű
ruhás uri asszonyságra, a ki vagy két
héttel ezelőtt járt itt?

— Aki abban a szép hintóban jött?
— Az.

(Folytatása következik.)

TYUK KOMÁRÓL.

— Természetráji csevegés. —
(Képpel a 216—217. lapokon.)

ISMERETES szél-
tiben az a köz-
mondás, hogy
»Annyi esze
sincs, mint a
tyuknak.« A
kiről ezt mond-
ják, arról nem
épen valami nagyon hízelt akarnak
mondani, mert az a közmondás jó magya-
rán annyit jelent, mintha azt mondanák:

— Jaj de ostoba!

A szelid jó tyukocska nem törődik
vele, akármit gondolnak róla, pedig bizony
sokan vannak, akik nem becsülik meg
eléggé. Azt persze mindenki megvallja,
hogy a tyuk nagyon hasznos dolgot
mivel, mikor jó friss tojást rak; a tyuk-
levest is sokan szeretik, de még sütve
sem igen akad ellensége. Hanem azontul
már aztán keveset törődnek vele, azt hi-
szik, nem érdemes ilyen ostoba szárnyas
álattal foglalkozni.

Pedig tyuk koma nem olyan ostoba,
a minőnek általában hiszik. Akadtak
figyelmes természetbuvárok, kik ügyeltek
a tyukok viselt dolgaira és sok érdekes
dolgot jegyeztek föl.

Egy tyuknak például egy páva volt
a nevelt fia. Hüségese gondját viselte és
a fiatal páva nagyon szerette, ha nevelő
anyja megfésülgette, az az lábával, csőré-
vel simogatta. Igen ám, de a fiatal páva
mihamar sokkal nagyobb lett mint a tyu-
kocska, úgy hogy ez nem ért fel hozzá.

Ezen a bajon azonban hamar segítettek.
A tyuk köre, lépcsőfokra, vagy más
afféle magasabb helyre állt föl s onnan
kényelmesen czirógatta fogadott fiát.
Ugyanez a tyuk később gondját viselte
egy sereg kis pulykának. Ezek valami
szerencsétlenség által elvesztették anyjo-
kat és keservesen sipitoztak. A tyuk ezt
hallgatta s egy kis idő múlva, úgy lát-
szik, megértette, mi a baj, mert oda ment
és sokáig hűségesen kísérte az élnetetlen
kicsinyeket, oltalmazva őket minden ve-
szedelemtől.

Sokszor használják a tyukot arra,
hogy kacsatojásokat költsön ki. A tyuk
ezt is hűségesen megteszi, de azután
ugyancsak meg van akadva mostoha gyer-
mekeivel. Mert ezek semmikép sem akar-
ják úgy viselni magukat, mint a szelid
kis csibék, a kiknek nevelését tyuk koma
jól érti. Alig hogy pár naposok, már
keresik, kutatják, hol találhatnak vízre,
melyben uszkálhatnak. És ha rátaláltak a
tóra, patakra, nagy örömmel ugrálnak
belé, nem gondolva azzal, hogy nevelő
anyjoknak milyen ijedelmet okoznak. A
jó tyukocska, mivelhogy nem tud uszni s
természeténél fogva irtózik a vízbe mene-
teltől, aggódva jár-kelel a parton, hívogatja
megszökött kicsinyeit; de ezek nem hall-
gatnak rá, ha még úgy ijesztgeti is őket,
hogy veszedelembé jutnak. Nem hiszik
neki, pedig már ebben igaza van a tyu-
kocskának, mert a szárazon megvédi ő a
kicsinyeit; de mikor a vízben vannak,
akkor nem tud rajtuk segíteni. Pedig ott
csakugyan van veszedelem.

Mikor a kis kacsák a vízről haza-
térnek s a gondos gazdasszony megol-

vassa őket, akárhányszor boszankodva látja, hogy egy vagy kettő elveszett. Hiába keresi, nem találja még a nyomát sem és rendesen ráfognak a kányára, héjjára és más efféle ragadozó madárra, hogy az ragadta el, szidják a szegény tyukocskát, hogy nem védelmezte meg kicsinyeit. Megesik ugyan, hogy kánya is ragad el kis csibét, kacsát, de a vizen uszkáló kis kacsáknak van még egy másik veszedelmes ellenségük is, még pedig a patkány. Ez a gonosz állat mindenütt leskelődik, a hol prédát találhat. Télen, mikor hideg van, házakban és más épületekben bujkál, de a tél multával kirándulásokat tesz a szabadba.

Nem akadályozza semmi, még a folyó sem, mert jól tud uszni, sőt épen a vizek mentén leskelődik leginkább, hogy kedvére való pecsényére tegyen szert. Nagyon szereti a zsenge kacsa-húst, s a partba vájt gödörben lesi, mikor közelednek a gyanutalan apróságok. Ha öreg kacsája van velök, akkor a patkány nem igen mer támadni, mert az öreg kacsája szembe száll vele s feltartja annyi ideig, a míg a kicsinyek elmenekülnek; de mikor a kis kacsáknak mostoha anyjuk van, s a tyuko-cska szorongva a parton jár-kei, akkor a rabló patkány könnyen éri célját. A tyuk odafent hiába berzenkedik, hiába rikácsol, nem tud segíteni s agonsz patkány rendesen megkaparint egyet a kacsákból. (Lásd a képet a 216—217. lapokon.) Volt már példa arra is, hogy a kicsinyei veszedelmén megrémült tyuk, segíteni akarván, beröpült a vízbe. Persze, nem tudott segíteni, csak maga jutott veszedelembé, mert uszni nem tudván, csak nagy vergő-

déssel jut vissza a partra, vagy épen bele is ful a vízbe, hűséges áldozatakép.

A sok sajtós eset közt a legérdekesebbek egyike volt az, mikor egy csapat kis kacsának egyszerre két mostoha anyja akadt: egy tyuk meg egy liba. A két mostoha szemmel láthatólag megegyezett, hogy felváltva viselik gondját az apróságnak. Mikor a szárazon voltak, akkor a tyuko-cska parancsolt, a kicsinyek ő melléje sorakoztak; de a mint vízhez jutottak, a liba vette át a vezetést, vigan uszkált velök s a tyuk a parton várta, míg megelégedik és visszatérnek. Ha nagyon sokáig lubiczoltak a vízben, a tyuk türelmetlenül kodácsolt és a fürdőzők megint kijöttek hozzá. Ez napról napra így volt mindaddig, míg a kacsák felnöttek s nem volt többé szükségök oltalmazóra.

Ismertem egy tyuko-cskát, mely a házörző eb házikójában ütötte föl a tanyáját. Nagyon jó pajtások lettek a kutyával, a tyuk a házikó egyik sarkába rakta tojásait és az ajtóban heverő kutya hátán végig sétálva járt ki és be. A kutya pedig hűségesen őrizte a tojásokat, világért sem engedett senkinek hozzá nyulni.

A maga csibéit a tyuk elszántan védi minden veszedelem ellen s szembe száll magánál sokkal erősebb ellenféllel is. Olyan taporzékolást s kapálózást visz végbe, hogy akármelyik erős állat is megijed tőle és elszalad. Sőt láttam én kis fiut és leányt is, a ki ugyancsak megszeppent a mérgeskedő tyuktól.

Ne tekintsünk tehát megvetéssel tyuk komára. Mert akárhányszor még tőle is tanulhatunk.

DRÁGA TAKARMÁNY.

(Képpel a czimlapon)

FÉNYES ezüst tizeskémén
 Mit vegyek?
 A cukrászhoz az ut-végen
 Bemegyek.
 Végre megjutalmazhatom
 Magamat,
 Készen van a föladatom
 Mind a hat.

Vettem diót és moggorót
 Czukrosat,
 Válogatva finomat, jót;
 Nem sokat.
 Édességből a keveske
 Ép elég, —
 »Ime fogja a tizeske!«
 S elmenék.

Haza érve, udvarunkon
 Megállok,
 Háztetőről sok galambom
 Leszállott.
 Megérezék, a papirosban
 Mit hoztam —
 Azt akarják: velük mostan
 Osztozzam.

Csak lebegnek mind egyszerre
 S forognak —
 Sejttem, hogy rossz vége lesz e
 Dolognak.
 Hurukkolva egymás mellett
 Típegnek,
 Kezet, haját, ha csak lehet,
 Csipkednek.

Zsupsz!..Csakugyan!... A bonbonom
 Kilődül,
 Körömbé mind a galambom
 Betődül.
 Madaraim, hess no hátra
 Mind a hány, —
 Már ez nektek kissé drága
 Takarmány!

EGY ÖLEB KALANDJAI.

— Allattörténet. —

Elmeséli Ida néni.

BIBI csak kutya
 volt — iczike-pezike
 kutyácska, de azért nem
 cserélt volna senkivel e
 föld kerekiségén, még az
 állatkirály oroszlán ő

felségével sem.

Margit grófnő ölebecskéje volt és valóban gyöngyületet élt. Nem szaladt kenyér után, mint Diána, a vadász; nem őrizte a házat fagyban, esőben és viharban, mint Hektor; nem köllött neki nyáját vezetni, sem szembeszállani farkasokkal, füttykóst-fokost forgató betyárokkal. Azt nem követelték tőle, hogy énekeljen, mint a szegény kanári, ki egy darabka tejbe mártott, cukros zsemlye darabkáért csattogott, hogy a fülemilék is megirigyelték. Bibinek más dolga nem volt, csak hizelegve forgolódni urnője körül, és ezért fényben, pompában élt. — Sok hosszuhaju bábu kívánta volna meg a gyönyürü, kék selyemmel bevont párnát, melyen Bibi hálni szokott. A finom ételekben csak úgy válogatott és a kastély nagyja-apraja úgy járt kedvében, mint valami kis grófnak. Még csak szemmel sem merték bántani, akármit tett is; mert a grófnő egyszer elcsapott egy inást, aki oly ügyetlen volt, hogy a kedvencz kutyának a lábára hágott.

Ami Bibi apró személyét illeti, meg kell vallani, hogy valóban szép volt. Alig volt nagyobb, mint az öklöm. Göndör szőre puhább volt a selyemnél, és fehér mint a hó. Margit grófnő kék szalagot

kötött a nyakára, és ez oly jól illett neki, hogy mindenkinek megakadt a szeme rajta. Hét vármegyében sem találhattak csinosabb ölebeeskét Bibinél.

Rendesen azt képzeljük, hogy a kinek megvan mindene, amit szeme-szája kíván, az jókedvű és boldog. Pedig de-hogy! Bibi is többnyire roszkedvű és mérges volt, akár csak valami kóbor kutya, kinek se hazája, se gazdája. Nem is csoda, mert unatkozott szegény, rettenetesen unatkozott. Szeretett volna mulatni, más kutyákkal játszani; de épen ezt az egyet nem engedte jó urnője. Csak nagy ritkán szökhethetett le a fényes termekből a grófnő mellől a kastély udvarára a két házi ebhez, Hektorhoz és Bundáshoz. Ezek pedig nem igen örültek látogatásának. Ha Bibi eljött hozzájuk, fölkutatta házikójukat, megrágicsált minden ennielőt, parancsolni akart a többinek, marakodott; de ha őt bántották, oly keservesen vionyogott, mint ha nyuzták volna. Ilyenkor a cselédek Bibinek fogták a pártját és a többi kutyákat jól elverték. Egyszer majdnem szomoruan végződött ilyen mulatság. Új ebet hoztak ház-

őrzőnek. Sajót, egy nagy lompos kuzaszt, ki a pusztán nevedett, és goromba, mogorva ficzkó volt. Mikor Bibi legelőször meglátogatta, azzal kezdé

az ismeretséget, hogy Sajótól egy nagy csontot el akart venni. De Sajó nem hagyta a jussát és mivel Bibi nem tágitott, lett abból olyan lárma, hogy az egész

kastély összefutott. Bibinek véres volt a füle, aminek láttára a grófnő majd elájult s haragjában azt parancsolta, hogy tüstént löjjék agyon azt a vakmerő kutyát, mely az

ő ölebeeskéjét bántani merté. De Sajó sem vette tréfára a dolgot s mire a vadász előkerült a puskával, csak hült helyét találta. Tudja Isten, hol járhatott már akkor!

— No várjatok, mondá egy nap, talállok én elég játszótársat, ha kimegyek az utcára. Nem szorulok én rátok.

— Ne menj ki, inté Hektor, urnőnk haragudnék érte és még valami baj is érhet.

— Bánom is én, ha százszor megharagszik is, mégis megyek. Baj pedig hogy érhetne? Ki merne engem bántani?

Ugy is tett. Másnap a grófnő irt, a komornának dolga volt, és mikor senki sem ügyelt rá, Bibi csöndesen ki-osont az udvarra, onnan pedig az utcára. Hektor még egyszer utána kiáltott, de Bibi még csak hátra sem nézett. Mikor künn volt az utcán, megállt, mert nem tudta, hova menjen. Várta a jó szerencsét. Csakhamar arra vetődött egy nagy fekete kutya. Ez megállt Bibi előtt és gyönyörködve nézte, aztán megszólította.

— Nem jössz velem, te kis fehér?

— Hová? kérdé Bibi kíváncsian.

— Gyűlésre, felelt a fekete. Nagyszerű játékot rendezünk. Pompásan fogunk mulatni. Nagyon sokan leszünk. Jer velem!

— De urnőm haragudni fog, mondá Bibi, félvén messze távozni a kastélytól.

— Oh te kis gyáva! kaffiantá amaz,

félsz urnődtől? Hát maradj és unatkozál!

Ezzel indulni akart.

Bibi rászánta magát.

— Megyek veled, de ne maradjunk sokáig.

— Nem, biztatá a fekete, csak fél óráig. Nem is fogja azt senki megtudni, hogy elmentél a háztól.

A fekete kutya több utczán keresztül vezetette Bibit. Végre kiértek egy nagy térre, hol csakugyan egész csapat mindenféle nagyságu és fajtájú kutya gyült össze. Mintha csak kutyabált rendeztek volna. Folyt a játék nagyban, de amint meglátták Bibit, mindnyáján feléje siettek és körülfogták.

— Kit hoztál, Kunesor?

— Jaj de furesa állat! Csak nem maeska?

— Kutyaképü maeska!

— Ez nem maeska, tiltakozott Kunesor. Ez finom kis öleb.

— Uri kutya, morgott egy komondor, nem a mi társaságunkba való; sze-

gény munkások vagyunk, nem kell nekünk ilyen ingyenélő, naplopó.

— Dehogy nem, szólalt meg egy óriási szelindek, most minket fog mulattatni egy kicsit a finom kicziczomázott urfi.

Ezzel fogta Bibit kék nyakkendőjénél és úgy a levegőbe röpité, hogy kétszer is bukfenezet hányt mire a földre ért.

„AZ A KULLANCS!”

— *Sívalmas história 4 énekben és ugyanannyi rajzban.* —

*A vásárra hajlja gazda a poczóját —
Jól meghizott állat, meg is kapja árát.
S mert veheti a jó vásárt bizonyosra:
Csárda előtt megáll egy pohárka borra.
Kullancs a poczával ingerkedik egyre —
Nem tudom, így hogyan érnek be Szegedre.*

Elkisérnélek, de gazdám rám bizta kis fiát, nem szabad elmennem. Siess és ne állj szóba senkivel!

Meg is fogadta a jó tanácsot Bibi és hazafelé kezdett futni. A fekete kutya, ki ide csábitotta, nem törődött vele többé, mintha soha sem ismerte volna Bibit, bár ő vitte bele a bajba. Bibi pedig nem ismer-

Bizony nem tudom, hogy járt volna szegény ebecske e társaságban, ha véletlenül nem akad pártfogója. Egy újfundlandi kutya, ki eddig messziről nézte a jelenetet, segítségére jött, kivitte Bibit kintzói közül, aztán így szólt hozzá:

— Menj szépen haza kicsike. Nem neked való a kóborlás, kis öcsém.

te az utczákat, csak úgy taláломra sietett előre s csakhamar el is tévedt; hiába iparkodott a kastélyhoz vezető utat megtalálni. Egyszerre azonban megragadta valaki: egy 13—14 éves fiu és oly erősen szorította Bibit magához, hogy ennek a lélekzete is elállt.

— Ez a grófnő kutyája, kiáltott a fiu örömmel. Milyen szép! Eltévedt, kapok sok pénzt, ha visszaviszem. De előbb játszom vele egy kicsit magam is. Most az erdőbe megyünk kis kutyácskám, száraz galyat szedni; ott majd jól mulatunk, este pedig visszaviszlek urnódhöz.

A fiu gondosan begöngyölte Bibitegy kendőbe, hogy senki ne lássa, ha véletlenül találkoznék vele. Aztán csakugyan az erdőbe ment vele. Ott sokáig rá sem nézett a földön heverő száraz galyakra, hanem a kutyával játszott. Hol czirógatta, hol pedig kínozta a szegény állatot, hogy ez egész oda lett. Végre munkához látott a fiu, mert már esteledni kezdett, és minthogy a kis kutyát nem cipelhette mindenüve magával, zsineget keresett elő, hurkot kötött Bibinek a nyakára,

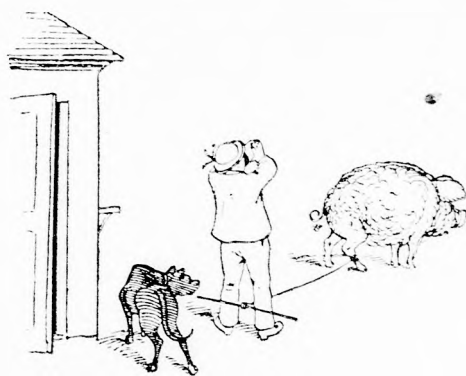
és oda kötötte egy fához, hogy meg ne szökhessék.

Bibi nem volt böles, tehát nem is tudta, hogy legjobb nyugodtnak és türelmesnek lenni, ha valami szerencsétlenség ér, mert türelmetlenség által csak növeljük a bajt. Alig volt egyedül, elhatározta, hogy nem várja meg a fiu visszatérését, hanem kiszabadítja magát és indul haza. Sikerült is neki fejét a hurokból

kihuzni, aztán uccszu! egy pár pillanat alatt eltűnt a bokrok között. Kereshette a fiu, mikor visszajött, még csak nyomát sem lelheté. Mérgesen ment haza a fiu; de Bibinek sem volt oka örülni, hogy kiszabadult, mert nem tudott kijutni az erdőből. Besötétedett, hűvös szél fujt, és ámbá-

tor nyár derekán voltak, Bibi fázott, az éhség is kezdé gyötörni; először életében érezte annak kinját.

Fáradtan huzta meg magát egy bokor alatt, és ott elaludt; hajnalban azonban nagy zivatar verte föl álmából. Az eső patakban szakadt, szegény Bibi bőrig ázott. Mikor a zápor elmulta után elöbujt, olyan volt, mint egy eleven göröngy.

*Issza a borocskát a pocza gazdája —
Szuszko ennek végét türelmetlen várja.
De, hogy meg ne szökjék, gát van neki vetve —
Húzza is a pórázt, menni volna kedve.
Kullancs kutya pedig egyre kerül-fordul,
A sívó Szuszskóra néha rá is mordul.*

Selyem fűrtjeire rátapadt a sár, alig látzott ki a szeme, a kék nyakék pedig foszlányokban csüngött. Nem birt tovább menni, egészen ki volt merülve; csak nagy nehezen vonszolta magát egy tisztás helyre, hol a fölkelő nap sugarai fölmelegítették a didergő testét. De ott sem maradhatott sokáig békében; kutyaugatás, bárány bégetés hallatszott, juhnyáj közeledett. A nyáj élén egy nagy haragos kutya ment, ez meglátta Bibit és csakhamar hozzá futott. Szegény kicsike öleb a föld alá szeretett volna bujni, mert a ki előtte állt, az nem volt más, mint Sajó, az a Sajó, a kinek bizony oka volt haragudni rá.

Sajó ráismert Bibire.

— Találkozom hát végre veled, szép urfi,

ki miatt annyi nyomort kellett szenvednem, mióta világba üttek, morgott Sajó. Most nem menekülsz boszum elől, nincs itt a vadász a puskájával, sem a cselédség; nem védelmezhet senki, egészen a hatalmamban vagy.

Bibi kegyelemért könyörgött. Sajó egy ideig gyönyörködve hallgatta megaláztott ellensége rimázkodását, aztán így szólt:

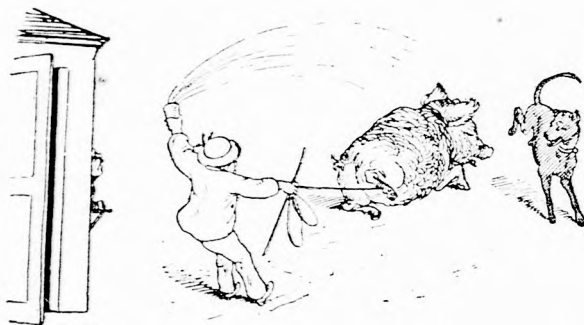
— Ne félj, nem eszlek meg, nem is marlak agyon, de e percztől fogva az én szolgám leszel, nekem fogsz engedelmeskedni mindenben. Ez az én boszum. Szökésre pedig ne is gondolj, különben irgalmatlanul széttéplek.

Igy lett Bibi az ellenségének a szolgája. Szomorú dolog pedig ez. Jaj annak, kit sorsa arra kárhoztat! Szegény Bibinek alkalmá volt azt tapasztalni. Sajó

szigorú gazda volt, örökösen pörölt Bibivel, bármennyire iparkodott ez kedvében járni zsarnokának.

Az elkényesztetett ölebecske, ki azelőtt néha még a fűcán pecsenyét is megvetette, most silány étel mellett is éjjel nappal fáradozott. Alig volt pihenő órája, Sajó még álmá-

ból is fölverte. Bibi megtanulta, hogyan kell a nyáját kisérni, bárányt, birkát regulázni, az arra menő idegeneket megugatni, szóval, a juhász kutya egész mesterségét. Megértette a juhász fűttenését és a parancs szónak engedelmeskedett, akár egy kis katona. De azért mégis szokszor véresre czibálta a fülét, néha minden ok nélkül; szidta mint a bokrot és minden harmadik szava az volt: »Vigyen el a farkas!«

*Gazd'ram issza a bort — azaz inná szépen —
Ha e perczben (amint látjátok e képen)
A maradhatatlan Kullancs, gaz kuttyája! —
Szúszkó fülét, farkát meg nem ránczigálja.
Szökne innen ettől a gonosz kinzótul —
Puf! ... bor a pohárbul egy csöppig kilődul.*

Bibi azt sem tudta, mi az a farkas. Egyszer megkérdezte egy öreg birkától, miféle teremtés lehet az?

— Jaj! ne is említsd! rimánkodott amaz; három gyermekemet, két testvéremet az ette meg.

Aztán leírta azt a borzasztó állapotot.

Bibi már a leírástól is rosszul lett, és egyre remegett, gondolván a farkas villogó szemére, éles fogaira. Nem járt többé azon esze, hogy szökéssel meneküljön zsarnokától; a világért sem, mert eltávozni a nyájtól. Mihelyt beesteledt, a bárányok közé bujt és ott töltötte az éjet. Féltette az életét, pedig bizony elég nyomoruságos volt az.

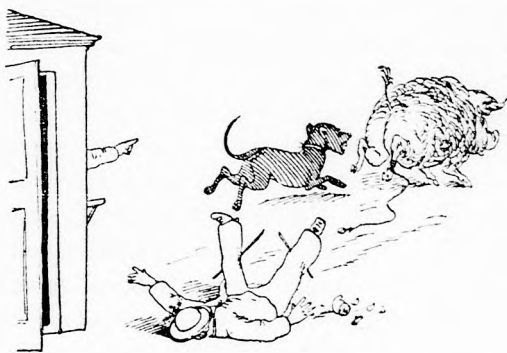
Már több napot töltött Bibi ebben a keserves szolgálatban. Nem is vélte többé szegény, hogy sorsa jobbra forduljon, bele nyugodott és csak azon volt, hogy Sajónak kedvében járjon. De ez nem volt könnyű dolog! Egy napon Sajónak különösen rossz kedve támadt; nem tudom mi

lelte, csak annyit mondhatok, Bibit úgy kínozta, hogy a szegény kicsike már maga sem bánta volna, ha egy könyörületes farkas megeszi és véget vet életének. Soha sem volt annyira elkeseredve, s éjjel, mikor minden és mindenki nyugodott, ő nem tudott elaludni, hanem gondolko-

dott, visszaemlékezett a régi jó időre és annál jobban fájt mostani helyzete, mert saját hibája miatt lett olyan szerencsétlenné. A nyáj kint a szabadon tanyázott. Az éjsötét volt, csak itt-ott bujt ki egy-egy csillag a fellegek mögül, melyek az eget eltakarták; a pásztorok a tűz mellett szundikáltak és lassan a tűz elhamvadt, a néma csendet nem zavarta meg a legki-

sebb nesz sem. Sajó is, a sok mérgelődéstől elfáradván, mélyen aludt egy bokor mellett.

Egyszerre a bokor mögött két szem fénye villant föl. Bibi látta és borzadt, mert ott csak farkas lehet. Mindig jobban

*A bor mind kilódul, török a gátvessző —
Megérzi a pocza hogy szabad — s egy-kettő! —
Neki vágjat vígan a kerek világnak,
Kullancs nagy csahintva hopp! — utána vágjat.
A pohár eltörve, a bora kifolyva,
A Szuszkó gazdája elterül a porba.*

*No Kullancs, rossz vége lesz ennek, úgy látom —
A gazda nagy kárát hogy pótlod, barátom?
A pohár bor, ára — hiszen ez még hagyján!
Több is vészett már az ebek harminczadján,
De a gazda háta — mert hát bizony fáj a —
S ami ennél drágább: megszökött poczája.
Ezt nem tudom Kullancs, hogy fogod pótolni?
De tudom, hogy hátad ki fogják porolni!*

közeledett, még egy percz — és Sajónak vége. Bibi e pillanatban villámgyorsan Sajóhoz szökkent, ugatásával fölverte álmából, majd az alvó juhászhoz szaladt bányók, birkák testén át és felkölté azokat. Ezt mind nagyon okosan tette, a meglepett Sajót aligha meg nem öli a farkas, ha a juhászok nem jönnek segítségére. Ezek elől kénytelen volt az ordas megfutni, bárha Sajó ekkor már több sebből vérzett, melyek azonban nem voltak veszélyesek, csak nagyon fájdalmasak; Sajó belátta, hogy egyedül Bibinek köszönheté megmentését.

— Derék legény vagy, mondá. Nem is hittem volna, hogy egyszer még én lehetek adósod. No, de megkapod érte jutalmadat. Mihelyt kigyógyulok, visszaviszlek grófnődhöz, ott ismét boldog leszesz.

Képzeltetni a Bibi örömét, mikor e szavakat hallotta. Elfelejtette kiállott szenvedéseit, és alig várta a napot, időt, hogy utra keljenek. De pár napig elartott, míg Sajó ígérétenek teljesítésére gondolhatott. Ez idő alatt azonban teljesen megváltozott, nem volt többé mérges, hanem inkább nyájas, sőt gyöngéd is Bibivel szemben, ez pedig tőle kitelhetőleg ápolgatta.

Végre fölvirradt a nap, melyen elbucsztak a nyájtól és hazafelé indultak. Ki volt boldogabb mint Bibi! Nem is akart pihenni, csak futott előre; sokszor ereje is elhagyta, pihenniök kellett, míg megint új erőt gyűjtött, hogy piczi lábán folytathassa az utazást. Sajó ügyes kutya volt, nem téveszté el az irányt, pedig jó nagy utat kellett tenniök erdön, mezőn

keresztül. Bibi persze mindig azt hitte, hogy eltévedtek, hogy a világ végén vannak és annyit faggatá barátját kérdésekkel, hogy Sajó majdnem elveszté türelmét.

— Ne félj, mondá, ismerem a vidéket és a legrövidebb uton viszlek haza és ne aggódjál.

De azért Bibinek mégis úgy tetszett, mintha már egy esztendeje vándoroltak volna, pedig alig volt fél napja, hogy utra keltek.

Egy kis patakhöz értek, melynek vize tiszta volt, mint a kristály. Amint Bibi ennek tükrében megpillantá képét, újra elkezdett jajgatni.

— No mi baj pajtás? kérdé Sajó.

— Nézd csak, mily csuf lettem! Hiszen rám nem ismer senki a kastélyban, kivernek onnan!

Igaza is volt Bibinek, csuffá lett. A selyem fürtök, melyeket azelőtt a komorna gondos kezei mindennap megfésültek, hosszúra megnőttek, összegubanczosodtak, a sártól és portól pedig egészen hamuszínűvé lettek. Sajónak azonban egy jó ötlete támadt.

— Majd megfürösztetek itt a patakban, a mint a juhászok a birkákkal szokták tenni, így legalább tiszta leszesz.

Bibi örömmel ráállt és megkezdődött a mosakodás. Ügyetlen volt mind a kettő, de azért mégis sikerült Bibinek hófehérré mosakodnia. Sajó aztán simogatta, nyalagatta kis társát, míg az némileg tisztesség külsőt nyert. Mikor ezt elvégezték, ismét utra keltek.

Csak maradj szépen a gyepen, inté Sajó, hogy por ne érje szép szőrödöt.

Bibi ügyelt is magára, mint valami hiu kisasszony a drága ruhájára.

Végre megpillantották a kastélyt. Bibi öröme nem ismert határt. Egyszerre valami tárgyat vett észre a földön, gyorsan fölkapta és oly sebesen szaladt előre, hogy Sajó, a nagy, erős Sajó, alig bírta követni.

Az a fehér valami pedig egy kis csipkekendő volt, még pedig a grófnőé és Bibi rögtön ráismert. Nemsokára a kertben voltak, ott pedig nem kellett Bibinek utmutató, ő ment előre, Sajó pedig ő utána.

Egy nagy gesztenyefa alatt ült Margit grófnő, könyvvel a kezében. Bibi a lábaihoz tette a kendőt és elhalmozta hizelgéseivel. A grófnő eleinte megijedt a váratlan látogatóktól, de csakhamar ráismert kedvenc ölebecskéjére és örömkialtásban tört ki. A kastély nagyja-apraja összefutott erre az örömhírre. Kérdezték egymást és Bibit, hogyan tűnhetett el és hogyan került vissza ily furcsa módon; a kis kutya iparkodott is azt nekik megmagyarázni, de mivel ezek a kutyanyelvet nem értették, hiába volt minden fáradozása. Egyedül a grófnő volt az, ki némileg sejtette az igazat.

— Világos, mondá, hogy Sajó hozta vissza az én kis kedvencemet. Ezért megengedem, hogy Sajó is a kastélyban maradjon, sőt parancsolom, hogy jól tartásák. Most pedig, Karolina, gondoskodjék Bibiről.

Karolina a komorna, először is enni adott az éhes állatoknak, azután hozzálátott a fésüléshez és mosdáshoz. Mikor Bibit átadá urnőjének, megint oly szép

volt a kis eb, mint azelőtt. Még két nyakéket is kapott újra. Mikor a háziebket meglátogatta, ezek között találta Sajót is. Sokat beszéltek és jól mulattak a törtéteken és Bibi kalandjain. Bibi oly kedves volt, hogy az öreg Hektor így szólt:

— Mégis csak jó volt rád nézve a szenvedés. Nem vagy többé oly gögös, mint azelőtt, okosabb és jobb szívé lettél, és most sokkal boldogabbnak fogod érezni magadat, miután megismerkedtél az élet bajaival és nyomorával is.

Igaza volt Hektornak. A kis Bibi napjai ezentúl meglegedésben és boldogságban folytak, azért vége a mesének is. Csak annyit akarok még mondani, hogy Bibi és Sajó jó barátok maradtak mindvégig, és soha, de soha sem fordult elő köztük a legkisebb perpatvar sem.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX köt. 12-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Róka, olaj, kapa, ajak.

Helyesen fejtették meg: Reismann Sándor, Péch Aladár, Bukovszky Margitka, Redlich Ella, Pollák testvérek, Pácsér József (? nevedet tisztán ird ki, különben jövőre nem közölhetem! F. b.) Schwartz Berta, Irén és Józsi, Weisz Béla és Kornél, Pösel Gizella, Böhm Margit, Weber Olga és Gilbert, Gornig Ida, Székely Aladár, Bakonyi Lajos, Kármán Lajos, Artbauer Róza és Gizella, Pap Elemér, Fleischmann Illés, Davida Klára és Lajos, Kont Jakab, Mattyasovszky Miklós, Messzer Róza, Kanitz Gizella, Nyáry Miklós, Schück Sarolta, Schauer Leonka, Kell Lajos és Mihály, Sztankay Évike, Ilka és Miczike, Könczey Mariska, Stern Szeréna, Schön Ödön és Róbert, Frommer Irma és Hugó, Berger Helén, Vollhofer Gizella, Reitmann Hermin, Zágler Irén, Liedeman Olga, Milassin Livia, Szüts Olga, Spitzer Szidónia és Ödön, Tahy Sarolta, Jellinek Szeráfin, Freund Regina, Danczkay Sarolta, Váczy Margit, Lázár Julia és Albin, Kohn Borcsa és Janka, Pirmitzer Ella és Gyula.

Svachulay Márta és György, Eötvös Rolanda, Gussmann Erzsé és Ilona, Geiger Tercsi és Lóri, Unger Rikárd, Stéglehner Margit, Hevessy Klára, b. Amelin Elza, Tomka Sarolta, Frankl Klotild és Rezső, Graber Leó, Károlyi József és Manó, Rausch Margit, Kiss Emma, Janesár M. (nevedet ird ki egészen! F. b.) Goldberger Antal és Leó, Jurenák Margit, Liehmann Etelka, Rosenpitz Rózsa és Sarolta, Székely Géza, Dezsőffy Jolán, Veress Sarolta, Lichtschein Lujza, Szemkő Aladár, Tigermann Margit és Nándor, Szönyey Ida, Pázmándy Olga és Mimi, Gruber Antónia és Mariska, Szájbély Stefike, Kellner József, Kleeberg Ödön, Apponyi Teréz és Adél, Grossmann Emil, Jablonszky Jolán, Berkó Anti, Hutiray Andor, Feleki Margit és Jolán, Leipniker Károly, Reichardspereg Kata és Lajos, Osváth Margit, Konkoly Gyula, gf. Szapáry Emike, Münzer testvérek, Szilágyi Ila és Rózsika, Stein Irén és Imre, Remete Elvira és Sarolta, Weldin Vilmos, Kohn Rozina, Gerencsér nővérek, Prohaszka Jenő, Róth Eugénia, Strasser Katinka és Adél, Dezsán Péterke, Jacobovics Leó és Jenő, Gaál Emma, Horváth Jolánka és Józsi, Rausch Elza és Irénke, Pick Jenő, Madocsány Gyula, Ungár Malvin, Karakásevics Jozefin, Falkenheim Ernő, Ország Ilka, Tera, Imre és Jani, Schneider Etel és Imre, Polacsek Blanka és Friczi, Neuwelt Gyula, Oravec Ida, Juliska és Sándor, Pallavicini Edina, Perényi Józsi, Gyárfás Rózi, Pávai Ágnes, Doromby Gyula, Névtelen Fiuméből (ezt azért írom ide, mert a levélben egyebet is kívánsz, amit pedig nem lehet elintézni, ha a kiadó hivatal nem tudja a nevedet, melyet aláírni elfelejtettél; így talán, ezt olvasva, magára ismer a kis széleburdi és megírja a nevét. F. b.) Kempfner Reska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szerentsy Bari. Csakugyan kétféle villamos világítást látsz most a kiállítási téren: egyik az izzó bambusz-forgács, másik az u. n. kőszén gyertya. Amannak fénye alig élénkebb az égő gázénál, míg emezé szinte vakító, mint a nap, de színe hideg, mint a holdvilágé. — Szilágyi Rózsika. Hányszor mondtam: nem a szép írást követelem, de a gondosat; nem a durva papírost utasítom vissza, de a rongyosat. Levelkéd pedig nem esik e két kifogás alá, de igenis maga a megfajtást tartalmazó külön lapocská, melynek ugyancsak rojtos a széle. Többek nevében küldöd a megfajtást s csak magad vagy aláírva. — Szönyey Ida. Üres idődet beszély írással akarod kitölteni? Ez dicséretes. Mégis jobb' szeretném, hogy ha már annyira föllábadtál volna, hogy üres idődet futkosó játékkal foglalnád el a szá-

badban. — Szapáry Emike mamájának üzenem, hogy tudomásul veszem a plajbászos írás mentő okait, kívánva, hogy azok hova előbb enyészzenek el. — Schäffer Béla és Jenő. A levél-papíros homlokzatán a következő német emlékevers pompázik: »Erst besinnen, dann beginnen.« No, aki aztán az alatta lévő írást látja, azokat az egymáson dühödten keresztülgázoló sorokat és szertefetregő poczákat: az ugyan még nem látott semmit! Ugy sejttem, nem értettétek meg ama német versikét. De, azt hiszem, a magyaroknak sem sok hasznát vennétek; hiszen a »K. L.« évek óta prédikálja, hogy takarosán írjatok, mert az olyan levél, mint a tietek, ép úgy ellenkezik a tisztességgel, mint a keféletlen kabát, vagy boglyas haj. — Heller Olga. Szemben az eddig megjelent czicza-históriákkal, melyek ez állat jó természetét dicsérik s néhány meghatók vonásait hirdeti, te egy gonosz macskával állasz elő, mely a kezdet megkarmolta, amért a farkára hágtál. Nem mondom, hogy nem szebben cselekszik, ha meghunyászkodva, elkotródik. De az ilyen állatkától mért vegyük rossz néven, ha nem tud különbséget tenni a szándékosság és véletlen közt? Hogy zölde szemét mérgesen forgatta, azt megriadt állapotodban láttad ilyennek. A czicza szeme akkor is zöldeesen forog, ha nyájas. A versesekéd gyöngécske.

(Vége következik.)

GY Á S Z.

Őszi levél hulláskor sodrotta el a halál is szerető szülei mellől

PÓKA MALVINKÁT

aki e hó 10-én, még csak 7 éves korában, vált meg e földtől, melynek egyik kedves virágja volt.

Viruljon a kis halott lelke örök díszben és illatban az angyalok szép kertjében.

F. b.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz úrvái javára: Jahn Elvira 50 kr.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.